

Ιωάννα Τζακοπούλου Β΄ βραβείο στην κατηγορία «ερωτικό διήγημα»

«Μια στιγμή πριν φύγω!»

Αγάπη, τι να σημαίνεις άραγε στ' αλήθεια; Και εγώ που πίστευα πως σήμαινες τα πάντα γιατί έπεσα τόσο έξω; Ήταν άραγε που ήθελα να νιώσω τόσο απεγνωσμένα σαν την ηρωίδα του Μενέλαου Λουντέμη την Αγράμπελη στο μυθιστόρημα «Ένα παιδί μετράει τ' άστρα»; Ή μπερδεύτηκα με την διαφήμιση της Lacta «Η αγάπη έρχεται στο τέλος»; Μάλλον με την διαφήμιση ταυτίστηκα που μπερδεύει και παραπλανεί τους καταναλωτές να ζητάν όλο και περισσότερα αγαθά, που τους είναι άχρηστα. Τώρα πια καταλαβαίνω πως έπεσα έξω και θύμα ενός παραμυθιού που τόσο ήθελα να ζήσω. Όλα είναι ψεύτικα... Κι εσύ αγάπη...

Όλα ξεκίνησαν όπως όλες οι ιστορίες αγάπης. Με τα καρδιοχτύπια στα θρανία, αθώα, αληθινά και βαθιά. Με το αίσθημα πως μπορείς να κάνεις τα πάντα, είσαι δυνατή και τίποτα δεν σε σταματάει. Που να ήξερα όμως πως το ίδιο το αίσθημα είναι αυτό που σε σταματάει σαν ένα χέρι που σου κλείνει ερμητικά την πόρτα παίρνοντας πίσω ό,τι κι αν σου χάρισε. Κοροϊδία! Αυτό είσαι αγάπη. Και αυτούς που διαλέγεις για να ζήσουν την 'ιστοριούλα' σου, κοροϊδία είναι και αυτοί. Όπως και εγώ! Που ορκίζομαι πως θα με περιμένεις αλλά πίσω από την πλάτη μου έπαιζες θέατρο, όπως στη παράσταση των σκιών του Καραγκιόζη. Σκιά έγινες και εσύ που καθώς πέφτει η νύχτα χάνεσαι με το μαύρο πέπλο της στο σκοτάδι. Ψεύτη! Μόνο αυτή η λέξη σε χαρακτηρίζει.

Πρέπει να είναι περασμένα κατά πολύ μεσάνυχτα. Με συνοδεύει το ρολόι του τοίχου που δεν το λμώ να κοιτάξω γιατί πρέπει να ξυπνήσω για διάβασμα. Το μόνο όμως που με ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή είναι να αραδιάσω στο άψυχο χαρτί τα συναισθήματα μου μήπως μάθω να μην κάνω λάθη. Τουλάχιστον τα ίδια λάθη. Να, όπως τα μαθήματα. Τα διαβάζεις καλά και συγκεντρωμένη γιατί θέλεις να αποδώσεις στα διαγωνίσματα. Γιατί αγάπη δεν μπορούσες να είσαι και εσύ έτσι; Ένα σχολικό μάθημα;

Σηκώνομαι αργά και κοιτάζω έξω από το παράθυρο. Έχει ξαστεριά απόψε. Όλα θα τα παγώσει. Όπως έχει παγώσει και η δεκατετράχρονη ψυχή μου. Πλήγωσα την καρδούλα μου και στενοχώρησα τους γονείς μου. «Είσαι μικρή κορίτσι μου, πολύ μικρή.. Σε παρακαλώ..» Έλεγε ξανά και ξανά η μητέρα μου. Αλλά ποιός την άκουγε; Εγώ ταξίδευα στα αστέρια. Με τις υπερβολές ενός δεκαεπτάχρονου που μέχρι χθες ορκίζονταν και σήμερα ξεχνούσε! Αχ μάνα μου, ενώ μου έλεγες πόσο μικρή είμαι, γιατί δεν πρόσθετες πόσο πολύ πονάει αυτός ο πόνος; Ο πόνος της προδοσίας; Τελικά οι γονείς δεν γεννήθηκαν κατευθείαν σαραντάρηδες. Υπήρξαν και αυτοί κάποτε παιδιά και ξέρουν. Γι' αυτό λένε πως όσο μεγαλώνει κανείς έχει σοφία. Αχ, κύριε Λουντέμη γιατί όσες φορές κι αν μετρήσατε τα αστέρια τα βρήκατε σωστά, ενώ εγώ τα βρήκα λάθος; Μάλλον φταίει που δεν είμαι καλή στα μαθηματικά. Ήθελα απλά να αγγίξω την καρδιά μου και την έπνιξα με τα ίδια μου τα χέρια.. Από ποιόν να ζητήσω συγνώμη; Από την κομματιασμένη μου καρδιά που πίστεψε στα όνειρα ή από την μητέρα μου που με προειδοποίησε; Μέχρι και τους καθηγητές μου προειδοποίησε. «Εφηβεία είναι, κρίση... Περνάει...»

Προσπαθώ μέρες να γράψω μα δεν μπορώ. Απορώ με τους συγγραφείς.. Πώς μπορούν να γράφουν τόσα πολλά; Άραγε αγάπησαν τόσες φορές και τα συναισθήματα τους να είναι ατελείωτα; Σκέφτηκα λοιπόν να ρωτήσω τους δικούς μου ανθρώπους για το τι σημαίνει αγάπη. Επειδή όμως για κάθε γονιό η απάντηση θα ήταν «Αγάπη είναι τα παιδιά μου», τους πρόλαβα. «Η απάντηση δεν μπορεί να είναι τα παιδιά μου!» Η μητέρα μου χωρίς δεύτερη σκέψη είπε «Αγάπη είναι η πατρίδα μου, η Ελλάδα...». Ίσως σκέφτηκα είναι που μεγάλωσε έξω. «ΟΧΙ» με πρόλαβε σαν να 'ξερε. «Ελλάδα για μένα είναι κάτι πιο απλό από αυτά που μαθαίνετε στο σχολείο. Ελλάδα είναι ένα σπιτάκι ξασπρισμένο από τον ασβέστη με μπλε παραθυράκια, μια ελιά στον κήπο, μια βουκαμβίλια ανθισμένη, ένα ποτήρι κόκκινο κρασί και το φως του Αιγαίου!». Αμέσως μετά ρώτησα τον πατέρα μου, τι σημαίνει αγάπη. Εκείνος μου απάντησε «Η δουλειά μου!». Μάλλον θα 'ναι που μειώνουν συνέχεια τον μισθό του και θυμώνει με την κυβέρνηση. Μετά λοιπόν, ρώτησα τη γιαγιά και τον παππού μου για το τι σημαίνει αγάπη. Αυτοί μου έδωσαν τις πιο όμορφες απαντήσεις. «Η γιαγιά σου...» απάντησε ο παππούς μου. «Ο παππούς σου...» είπε η γιαγιά μου. Έτσι κατέληξα πως όποιον και να ρωτούσα ο καθένας θα μου έλεγε κάτι διαφορετικό. Έμεινα στις απαντήσεις του παππού και της γιαγιάς μου. Οι άλλοι ανώνυμοι, θωρακισμένοι, τρομαγμένοι, μάζα. Δουλειά σπίτι, σπίτι δουλειά. Να μπουκάνουν το χρόνο τους να μη τους μένει καιρός για να κοιτάζονται στα μάτια.. Δεν ακούω, δε βλέπω, δε μιλάω, δεν ξέρω τίποτα. Ο λαός, το σύστημα, το αυγό κι η κότα. Αν τουλάχιστον μέσα στους ανθρώπους αυτούς ένας πέθαινε από αηδία, σιωπηλή, θλιμμένη, θα διασκεδάσαμε όλοι στην κηδεία. Σε λάθος εποχή γεννήθηκα. Οι μαμάδες και οι μπαμπάδες ασχολούνται με χαμένες πατρίδες και χαμένες δουλειές. Ενώ η γενιά του σαράντα μόνο με την αγάπη. Και εγώ τότε έπρεπε να ζω. Γιατί αυτοί βλέπουν την ζωή από μακριά γεμάτη με αναμνήσεις ενώ εγώ από κοντά για να γεμίσει με αναμνήσεις; Ίσως όταν μεγαλώσω, να μπορέσω να

απαντήσω στα ερωτήματα μου γιατί δεν τολμώ να ρωτήσω. Οι γονείς μου πιστεύουν πως ήταν ‘‘κάτι’’ που πέρασε. Σαν το κοινό κρυολόγημα. Σαν το ουράνιο τόξο που ξεθωριάζει. Αυτό είσαι αγάπη. Εγώ ένα κοριτσάκι που προσπαθεί να σε περπατήσει πριν σε αγγίζουν οι ακτίνες και χαθείς. Φως είσαι αγάπη γεμάτη χρώματα και εγώ ένας ζωγράφος που πρέπει να διαλέξει ανεξίτηλες μπογιές.

Με ένα γενικό συμπέρασμα για το «τι είναι αγάπη» νομίζω κατέληξα. Αγάπη είναι μια προσωρινή τρέλα στον εγκέφαλο. Έχουμε σκεφτεί αν όντως είμαστε ερωτευμένοι; Δεν είναι εύκολο ερώτημα Βέβαια, στα αλήθεια πιστεύουμε στην αιώνια αγάπη; Ας μη το αρνηθούμε! Αν δεν πιστεύαμε δεν θα ερωτευόμασταν ξανά και ξανά. Η προσδοκία για να μπούμε στη διαδικασία αυτή είναι πως αυτή τη φορά ίσως να κρατήσει για πάντα. Η αγάπη όμως δεν έχει εγγύηση. Αν λήξει πρέπει απλώς να την εγκαταλείψεις και να ετοιμαστείς για το αύριο. Αλήθεια, χάρηκα που ήσουν μαζί μου. Καληνύχτα...